

Казак Юлія, 11 група

Юнацтва... Слова, здольнае выклікаць сум у вачах ці ўсмішку на вуснах. Для кагосьці гэта час, які ўжо не вернецца. Для кагосьці юнацтва – гэта мяжа, прайшоўшы праз якую сустрэў надзейнага сябра ці сапраўднае каханне, апынуўся ў асяроддзі людзей і падзей, аб якіх марыў. Для кагосьці юнацтва і маладосць – гэта стан душы, паўсядзённы настрой. Для мяне юнацтва – гэта тое месца, куды я патрапіла адразу з дзяцінства.

Здаецца, зусім нядаўна адбыўся выпускны вечар, дзе прагучала шмат слоў аб тым, што ўчарашнія школьнікі развітваюцца з дзяцінствам, выбіраюць свой шлях. Што ў гэты час адчувала я? Радавалася, што ўжо скончыліся школьныя экзамены, рэпетыцыі нумароў выпускнога вечара, на якіх адбылося шмат спрэчак з аднакласнікамі... Наперадзе ЦТ – вынікі сумленнай падрыхтоўкі і начэй без сну.

...Праз дзесяць хвілін пачнецца ўрачыстая частка выпускнога. Хутка там, на сцэне, загарыцца святло, загучыць музыка, я атрымаю залаты медаль, буду выказваць падзяку настаўнікам і бацькам. І тут неспадзявана падбягае журналістка з раённай газеты, віншуе з выдатным заканчэннем школы і пачынае засыпаць пытаннямі: дзе я планую атрымліваць далейшую адукацыю, з якім родам дзейнасці звязаць свой лёс... А я? Я стаю разгубленая і ніяк не магу пераклучыцца на яе пытанні са свайго хвалявання, прашу паўтарыць пытанні, але зусім не хачу распавядаць ёй аб тым, што я рыхтуюся да паступлення ў сілавую УВА. Зусім не хачу гаварыць ёй, колькі цяжкасцей паўставала на шляху, як нялёгка было звикнуцца з думкай аб тым, што ў выпадку паступлення я буду вучыцца не ў Мінску, як планавалася, а больш за 300 кіламетраў ад дому, ад сям'і, што тут застанеца мая маленькая, але шчаслівая гісторыя кахання, якая невядома ці працягнеца...

Здаецца, рэпэрцёр зразумела: я зусім не ў тым стане, каб што-небудзь распавядаць... Пасля, калі хваляванне прайшло, я задумалася: аказваецца, у свае 16 гадоў у мяне няма мары. Быў, вядома, спіс мэт, але гэтыя мэты былі даволі абагуленымі: шчаслівая сям'я, годная прафесія, наведванне замежных краін... Была мэта паступіць, успомніўшы пра якую ў хвіліны адчаю ці стомленасці, хацелася зноў працаваць з новымі сіламі, бо наперадзе павінны былі адкрыцца шматлікія магчымасці. Напэўна, гэта мэта адыгрывала ролю мары ў маім жыцці.

На абраную мной спецыяльнасць набор быў невялікі, і з-за недахопу ўсяго ў шэсць балаў не атрымалася трапіць у колькасць шчасліўчыкаў. Крыўдна. Тым больш, калі ўлічыць, што гэта была найважнейшая мэта з дзвятага класа...

Аднак доўга скардзіцца на сябе і на ўвесь свет не было сэнсу, трэба было

рухацца наперад, выбіраць іншую ўстанову адукацыі, папраўляць здароўе, якое пахіснулася з-за бяссонных начэй і бясконцых хваляванняў. Іншай установай адукацыі стаў БДПУ. Абранне філалагічнага факультэта было нечаканасцю для тых, хто ведаў пра маю мэту, але для мяне гэта было нармальным. Я з вялікім задавальненнем пісала сачыненні ў школе, захаплялася мастацкай літаратурай, выказвала свае перажыванні ў вершах... Складана толькі ўявіць сябе ў якасці настаўніцы, бо, калі нехта з аднакласнікаў прасіў патлумачыць штосьці незразумелае, першай думкай было: “Як жа гэта можна не разумець?!”

Дзяцінства і школьныя гады былі найцудоўнейшымі, але зараз я атрымала тое, чаго мне так не хапала раней. Зараз я маю магчымасць займацца толькі тым, ад чаго атрымліваю асалоду. Менавіта зараз я разумею вось гэтыя словы: “Выберы справу, якая табе па душы, і табе не прыйдзеца працаваць ні дня ў жыцці”. І няхай я не сама выбрала гэтую справу, а так склалася выпадкова, але я задаволена тым, што ўсё менавіта так. Самае прыемнае зараз – гэта бачыць радасныя вочы маці, калі я з захапленнем паведамляю ёй аб усім новым, што сустрэла.

Вось такім чынам я патрапіла ў юнацтва з дзяцінства, у якім “сэнсам жыцця” было чакаць вечар пятніцы і ненавідзець ранак панядзелка. Тады я любіла маляваць, і мне вельмі хацелася навучыцца прыгожа, правільна маляваць людзей. Я разумела, што, каб гэтага дасягнуць, трэба больш спрабаваць, але пры кожнай спробе, глядзячы на ліст паперы, спрабаваць больш не хацелся. Цяпер жа для мяне не праблема намалюваць чалавека так, як я хацела навучыцца – малюнак выглядае жывым і рэалістычным. Чаму адкрылася гэтая здольнасць цяпер, я не ведаю. У мяне толькі ёсць здагадкі, чаму яна не адкрывалася раней. Цяпер для мяне няма розніцы паміж ранкам панядзелка і ранкам суботы ці нядзелі. Раней прыходзілася ўцякаць і хавацца ў сене ад нелюбімых спраў – зараз жа такой патрэбы няма: і прачынацца лёгка, і сну хапае. Раней мне заўсёды не хапала часу – зараз жа я ўмею знаходзіць дваццаць пятую гадзіну ў сутках. Раней мяне не пакідала адчуванне стомленасці – цяпер я таксама стамляюся, але гэта стомленасць прыемная.

Кажуць, што калі зачыняюцца адны дзверы, то ў гэты ж момант адчыняюцца іншыя. На маю думку, у юнацтве такія дзверы адчыняюцца адна за адной, і чым за большую колькасць атрымаецца зазірнуць, тым лепш.